

ДИМИТЪР ДИМИТРОВ

КРАЯТ НА СЪНИЩАТА

chitanka.info

Моника отново не можеше да спи. Последните седмици оставаше будна по цяла нощ, а когато заспеше, не сънуваше и се събуждаше още по-уморена. Може би така беше по-добре. Все пак тя си го беше пожелала. Все още виждаше смъртта на Тони, когато затвореше очи.

... Моника си тръгва от срещата им сърдита и пресича булеварда. Тони, опитвайки се да я настигне и да се извини, се затичва след нея. Шофьорът на тира, загледан в червената ѝ рокля, не забелязва тичащия мъж. Тя се обръща и вижда Тони, който идва към нея. Как да му се сърди, като я погледне с този влюбен поглед? Той ѝ се усмихва и тръгва да каже нещо, когато многотонната машина го помита за частица от секундата...

Моника отвори очи и разтърси глава, за да се разсее. Поне не беше само тя. Целият свят изглежда отиваше по дяволите — масови оплаквания от безсъние заливаха болниците и стотици теории плъзнаха из медиите, една от друга по-налудничави. „Извънземни облъчват човечеството, за да го поробят!“, „Масоните направиха своя ход! Иде краят на света!“. Вестниците сякаш се състезаваха кой ще измисли най-шантавото обяснение. Зачетена в книгата си, Моника не усети кога е дошло време да ходи на работа. Облече се и тръгна към училището, където преподаваше психология от три години. Толкова приказни ѝ се виждаха днес улиците и сградите наоколо. Дори можеше да се закълне, че старата сграда срещу училището не беше обвита с бръшлян предния ден! А може би умът ѝ отново си играеше с нея? Преди два дена, докато се прибираще през един подлез, изведнъж се почувства все едно е в пещера и усети странни сенки да се размърдват в мрака... но един подпийнал мъж се блъсна в нея и я върна в реалността. Унесена в мисли, тя поздрави набързо колегите се и тръгна към класната стая. Беше най-младата учителка в училището с нейните 29 години, но успяваше да поддържа дисциплина в часовете и да се справя с учениците, въпреки че повечето от тях намираха часовете по психология за безсмислени и винаги когато можеха, бягаха от тях. Младата учителка стигна бързо до вратата на класната стая и я отвори, при което се озова в тронната зала на стар дворец. Смаяна, Моника се огледа наоколо и почука по массивната позлатена врата, водеща обратно към приемната на замъка. Самият замък не беше в много добро състояние. Огромните пердeta, които скриваха прозорците, приличаха

на дрипи, позлатата на вратата беше потъмняла, дори липсваше част от трона, сякаш самото злато се бе съсухрило и отронило. Когато хвърли втори поглед към трона обаче, Моника забеляза, че някакъв човек е седнал на него и я гледа с очакване. Все още изумена от цялата ситуация, тя се приближи до него и го видя — мъж с дълга черна коса, която сякаш се сливаше с необичайния му плащ. Тя не можеше да определи от каква материя е направен, но на цвят беше толкова тъмен, че сякаш поглъща светлината наоколо. Единственото нещо, което светеше в неестествения мрак, бяха блестящи бели точки, които приличаха на звезди, пръснати по нощното небе. Мъжът се изправи и отиде при нея, за да я разгледа по-добре. Моника се чувствува неловко и тъкмо щеше да попита какво се случва, когато мъжът я прекъсна.

— Значи ти си Тази, която наруши баланса? — гласът му избумтя в залата, безкрайно силен и същевременно мек. Очевидно говореше на себе си, но и да не беше така, младата жена се беше вцепенила и не знаеше какво да каже. — Това означава, че ти си тази, която трябва да го възстанови. И ще го направиш — по един или друг начин.

Гласът му караше пода да выбира и звучеше толкова сигурно, че сякаш ако кажеше, че черното е бяло, то щеше да стане такова.

Моника започваше вече да идва на себе си и прие, че може би не халюцинира, но все още мислеше, че има някаква грешка.

— Кой сте Вие? — попита учтиво тя. Не знаеше кой е мъжът, но знаеше, че не иска да го обиди в никакъв случай.

Мъжът разпери ръце и гласът му прогърмя в залата.

— Аз съм Сън и мое е царството на сънищата и мечтите, както и на най-страшните кошмари!

Приказни и ужасни образи започнаха бясно да препускат през ума на Моника. Тя не можеше да види точно какви са изображенията, но смътно долавяше прекрасни пейзажи редом с ужаси, които караха сърцето ѝ да се разтути и студена пот да избие по кожата ѝ.

— На поетите и изобретателите! На идеите, въображението и ненаписаните истории! На всичко, което никога не е било и никога няма да бъде! — Образите рязко спряха, а гласът изведнъж загуби силата си и Сън звучеше като съвсем обикновен мъж. — Или поне бях... Докато ти не наруши баланса. Докато не прокуди един кошмар от моето царство. Спомняш ли си?

Въпросът жегна Моника. Тя знаеше за какво говори мъжът, но не можеше да повярва, че някой знае за това или че има някакво значение. Как беше разbral този човек за кошмарите, които я преследваха след смъртта на Тони? Кошмири, в които сцената се повтаряше отново, и отново, докато не се събудеше с писък. Накрая ѝ беше дошло в повече и тя прекара няколко дни, без да заспива, желаейки от дъното на душата си кошмарите да спрат. Когато накрая заспа, отново видя смъртта на любимия си и през сълзи се разкрещя в съня и в реалността на кошмара, за да се махне веднъж и завинаги. Оттогава повече не сънува нищо. А единственият начин този човек да знае за това, беше той въобще да не е човек. Ако думите му за това кой е бяха истина, възможно ли беше наистина желанието ѝ да има нещо общо със случващото се по света?

— По погледа ти виждам, че си спомняш за какво говоря — извади я от унеса гласът на Сън. — И този кошмар, от който ти се отрече, вече е неподвластен на мен и света на сънищата. Нещо повече, той... — гласът на Сън потрепна, — разруши моя свят.

В очите на мъжа Моника видя тъга и чувство за вина и същевременно бе поразена от това, което чу.

— Но как? — запита изумена учителката.

— Направих всичко, което можах. Създадох непробиваеми стени и запратих срещу него армии от кошмири. Използвах най-могъщите оръжия и технологии, които някога някой човек ще сънува, но той беше недосегаем за силата ми и оръжията от моя свят. — Сън си спомни безнадеждната война и стисна зъби. — Единственото, което успях да направя, бе да скрия целия си свят сред вашия.

Жената гледаше Сън и очакваше да продължи разказа си, но той не беше с нея. В ума си виждаше армиите от верни сънища и ужаси рамо до рамо, сражавайки се срещу кошмара на Моника. Безуспешно — оръжията им не можеха дори да го наранят, защитите им не можеха да го забавят. С лекота унищожаваше ужаси, които са пълзели в сънищата на хората в продължение на хиляди години. Дори Сън, който можеше да издига планини и да затрива градове с мисълта си, беше безпомощен срещу този кошмар.

Тишината бе нарушенa от учителката, която започна да проумява какво означават думите на Сън.

— И какво ще стане сега със света? — попита тя, надявайки се мъжът да разсее подозренията ѝ.

— Все още не знам. Има три варианта — замислено отговори Сън. — Световете взаимно ще се отхвърлят, докато не престанат да съществуват или реалността и сънищата ще се слеят, като различните ужаси от моето царство започнат да стават материални, а цели части от вашия свят ще превръщат просто в една измислица. Най-вероятно е обаче твой кошмар да преследва мен и теб, докато не унищожи нас, а след това и останалата част от този свят.

— Какво ще се случи, ако не успеем да победим кошмара — вече отчаяна попита Моника.

— Тогава царството ми ще се върне в света на сънищата, а след време хората ще си мислят, че цялата история е била просто измислица.

Учителката се обнадежди. Значи все пак имаха шанс. Оставаше обаче едно нещо, което тя все още не проумяваше.

— Ами тогава... — запъна се тя, — как ще го направим?

— Няма ние да го правим. Ти ще го направиш — ти го създаде и го освободи от моята власт, затова само ти можеш да го нараниш. — Сън се намръщи. — За жалост не мога да ти кажа къде да го намериш или как да го победиш. Тези неща ще трябва да научиш сама. Има нещо обаче, което мога да ти подаря — каза той и почти се усмихна. — Преди да избягам от света на сънищата, успях да спася двамата си най- силни и верни поданици. Вземи това — те ще бъдат с теб и ще те пазят.

Сън извади от робата си обсипан с пера капан за сънища и го окачи на врата на Моника. Тя го разгледа и вдигна поглед, за да благодари, но видя пред себе си само вратата на класната стая.

Учителката влезе и учениците тръгнаха към чиновете си, но тя ги прекъсна.

— Свободни сте. Изчакайте да бие звънецът и си тръгвайте, но не вдигайте шум!

Класът нададе тихичък победоносен вик и всеки се върна при приятелите си. Моника излезе от училището с бърза стъпка и тръгна към дома, за да помисли над случилото се.

След петнадесетина минути път обаче тя видя, че улицата изведнъж свършва и започва голяма житна нива. Моника докосна класовете, за да се увери, че са истински. Явно все пак беше истина.

Нещо нередно се случваше със света. Обърна се, но видя, че улицата я няма, а тя стои по средата на безкрайно поле. Паникьосана, започна да тича без посока, но полето беше едно и също навсякъде... с изключение на една черна черта по посока на залязващото слънце. Тя се затича натам, надявайки се, че ще намери спасението си, но за нейна изненада чертата ставаше все по-голяма и очевидно каквото и да беше това, то се приближаваше много бързо.

Уплашена и без да знае какво да прави, Моника щеше да се разплаче от безпомощност, когато усети, как капанът за сънища на гърдите ѝ се затопля. Обърна се и видя рицар в блъскави доспехи, яхнал огромен бял жребец. Лъскавият конник държеше огромен меч със златен ефес и массивен щит, бял като слонова кост, но в ръцете му и двете изглеждаха леки като перца.

— Кой си ти и какво е това, което идва към нас? — уплашено попита тя.

— Би трябвало да знаеш кой съм аз. Всички момчета са сънували, че са като мен, а момичетата, че са принцеси, които спасявам. Нима не си спомняш? — Моника се изчерви, но рицарят се направи, че не го забелязва и продължи. — Това са ужаси, присъединили се към твоя кошмар. Явно мислят, че като му се подчиняват, няма да ги унищожи.

— А ще ги унищожи ли? — попита учителката.

— Не — отговори рицарят и се усмихна. — Аз ще ги унищожа!

Рицарят се вгledа в залеза и пришпори огромния си бял кон. Моника вече можеше да различи какво се носеше към нея. Скакалци! Десетки, ако не и стотици скакалци, всеки един по-голям от немска овчарка, летяха през полето, оставяйки само разруха зад себе си.

Рицарят извика и удари меча в щита си, изпращайки ослепителна бяла светлина към скакалците. Те изцвърчаха от болка и се засилиха към самотния войн. С боен вик той се вряза в рояка. Мечът му преминаваше през скакалците като през суhi клонки, оставяйки парчета гърчещи се кошмари, където мине. Хрущенето на черупките и тракането на ужасните челюсти на скакалците се смесваше с предсмъртното цвърчене на умиращите и цвilenето на коня, който мачкаше кошмарните насекоми с мощните си копита, в една ужасяваща симфония. Мечът, който пореше въздуха и се врязваше безмилостно и безпогрешно в телата им, се съчетаваше перфектно с

щита, който разбиваше главите на насекомите, опитващи се да свалят рицаря от коня му, и бяха единствените музикални инструменти, от които поданикът на Сън се нуждаеше, за да свири химна на смъртта. Скакалците, осъзнали, че не могат да достигнат плътта на рицаря, започнаха да се скучват и да скачат върху него. За всеки кошмар, който той посечеше във въздуха, още три скачаха на гърба му. Скакалците цвърчаха доволно, предвкусвайки смъртта на рицаря, трупайки се върху него, докато накрая музиката на битката не се изви в кресчендо от звуците на скакалците и гневния вик на рицаря. Моника стоеше безпомощно на не повече от петдесет крачки, но какво можеше да направи? Сърцето ѝ биеше лудо и тя трескаво мислеше как да постъпи, когато лъч светлина проблесна от мърдащата купчина кошмари и я заслепи. Учителката инстинктивно закри очите си с ръка тъкмо навреме, преди ослепителна колона от светлина да блесне там, където допреди малко бяха скакалците. След няколко удара на сърцето, които ѝ се сториха като цяла вечност, Моника отвори очи. Рицарят стоеше в блъскавата си броня незасегнат, сякаш въобще не е имало битка. Друго обаче я стъписа. Полето беше напълно унищожено. Само пепел бе останала на мястото на житните класове. Рицарят тръгна към нея, но рязко се извърна и видя една самотна фигура, открояваща се на фона на залязващото слънце. Без да каже и дума, той пришпори жребеца си към Моника и я вдигна при себе си, след което препусна в галоп.

— Какво става? — стресната извика тя.

— Кошмарът идва за теб. Трябва да се махнем от тук бързо!

Летяха като вятъра през пепелищата към нещо, което Моника не можеше да види. Скоро тя различи целта им — отворена врата на гараж, през която се виждаше улицата. Конят се засили още повече, но сякаш колкото по-бързо се опитваше да препуска жребецът, толкова по-бавно се движеха. Самият въздух беше станал лепкав и учителката започна да се задушава, а там, където удряха копитата на коня, пепелта се пръсваше във въздуха, оставяйки на земята само безплътен мрак. Вратата беше вече само на десетина стъпки, но Моника се колебаеше дали ще успеят навреме. Краищата на вратата бяха започнали да се размазват, а мрачната фигура зад тях се приближаваше все повече. Учителката се бореше за всяка гълтка въздух, а очите ѝ, пълни със сълзи, бавно се затваряха. Последното, което успя да види, беше

заобикалящата ги тъма и светлите очертания на вратата, минаващи над нея. След това припадна.

Свести се на гърба на коня, който препускаше по улицата. Гласът на рицаря й напомни, че това не е само сън.

— Толкова бързо! Не мислех, че е възможно! — говореше той на себе си изумен.

Моника отвори очи и видя за какво говори конникът. Около тях се вихреще битка. Войници с автомати крещяха и стреляха по елфи, носещи се във въздуха, яхнали пегаси, които на свой ред обсипваха хората със стрели и огнени кълба. От една уличка излезе създание, което Моника беше виждала само на картичка — Мантикор. Ужасното създание с крила на прилеп, тяло на лъв и смъртоносна опашка на скорпион, от която капеше отрова, нападна бягащи да спасят живота си феи. Ужасите и сънищата, неподвластни на волята на Сън, се нападаха взаимно, а група улични хулигани се възползваха от създалата се възможност и обираха магазин след магазин. Един полицай се опита да ги спре, но бе повален от ниско прелитащ грифон, който сграбчи трима от хулиганите и отлетя. Един от тях се опита да се спаси, но падна точно между мантикора и феите.

Рицарят пришпори коня и двамата препуснаха през бойното поле, което някога беше град. Скоро приближиха блока, в който живееше Моника. Рицарят се огледа и каза:

— Усещам, че идват сънища. Най-вероятно са подчинени на кошмаря ти и ще се опитат да те спрат. Аз ще ги задържа, докато стигнеш у дома си. Ако има начин да спасиш световете ни, той е там.

С тези думи рицарят препусна в една уличка и оставил Моника сама. Тя решително тръгна към блока, но студени тръпки я полазиха, щом видя изтръгнатата входна врата и дупката, която зееше на мястото на асансьора. Уплашена, тя тръгна по стълбите, но постепенно светлината намаля и извитото стълбище я отведе в мрачна пещера. Слаби огньове бяха окачени по тавана на пещерата, а от едната страна имаше наредени каменни площи с различни цифри.

— Това е коридорът! — ахна тя.

Сега трябваше само да стигне до края му и си беше у дома.

— Какво си имаме тук? — чу плътен глас зад себе си.

Млад мъж, облечен в сунитшърт, се приближаваше бавно към нея. Изглеждаше много привлекателен и Моника осъзна, че и тя бавно

върви към него.

— Може би ще дойдеш на гости за вечеря? — промълви мъжът и хвана нежно ръката й.

Учителката се вгледа в лицето на мъжа. Той бавно се наведе към нея, а тя, забравила за всичко друго, потръпна от страст. Едва в последния момент видя как лицето му се променя и разкрива огромна уста с няколко реда зъби, които се канеше да впие в нея.

Моника изпищя и заби коляното си между краката на съществото. То изсъска и се приготви да се хвърли към нея, когато капанът за сънища се нагря и в главата й прозвуча глас.

— Сега ще ти покажа защо вампирите ги е страх от тъмното...

Студени тръпки я полазиха и тя почти забрави за изчадието пред нея. Той скочи със съскане и зинала паст... и замръзна във въздуха, сграбчен от множество щипки, пипала и най-различни ноктести крайници. Имаше само секунда да изкреши, преди да го дръпнат в сенките и малко поточе кръв да потече по пода, последвано от пипало, което сякаш попи кръвта и се скри обратно в мрака.

— Върви! — чу отново тя гласа в главата си, който звучеше като тракане на нокти по черепа й.

Моника тръгна към края на коридора, когато пътят й бе препречен от друг вампир, два пъти по висок от нея. Той замахна към учителката, но два паешки крака се изстреляха от мрака и сграбчиха ръката му. Разярено, чудовището се опита да освободи ръката си, но от тавана замахна огромен нокът, който откъсна главата му и я дръпна в сенките. Моника, ужасена и опръскана с кръв, заобиколи трупа, свличащ се на земята, и се затича към края на коридора. Зад себе си чуваше драскане и писъци, но не смееше да се обърне. Знаеше, че ако погледне, може и да припадне от ужасната гледка. Всякакви кошмарни сънища се опитваха да я настигнат, докато тичаше по коридора. С периферното си зрение тя видя еднорог, който препускаше бясно към нея, докато не изгуби краката си. Цвilenето му бързо заглъхна, а учителката потръпна. Затича още по-бързо и след няколко секунди, които й се сториха като пропити с кръв часове, най-сетне стигна до вратата. За разлика от другите по коридора, входът към нейния апартамент изглеждаше съвсем нормално. Отключвайки вратата, тя видя, че стои на междустълбищната площадка и единствената жива душа беше една пенсионерка, която излизаше на пазар. Успокоена,

учителката влезе, заключи и седна в антрето на апартамента си. Изпусна въздишка на облекчение и се отпусна. След няколко минути реши, че е време да стане и да помисли за нещото, което може да й помогне да спаси света. Изправи се и й се стори, че таванът е по-нисък от обичайното, но може би просто така си мислеше, заради пещерата, в която бе тичала досега. Опита се да отвори вратата към хола, но не успя. Сигурно беше заключила преди да излезе, въпреки че обикновено я оставяше отключена.

Извади ключовете си, но напразно. Ключалката, заедно с бравата, бяха изчезнали, а таванът беше слязъл още по-ниско. След всички ужаси, които бе преживяла този ден, Моника бързо усети, че отново е попаднала в капана на някой кошмар. Случващото се в момента много й напомняше на един сън, който беше сънувала като дете. Тогава тя се събуди, преди стените да я премажат. Подозираше, че това е същият сън, който се опитва да я убие, но сега не беше сигурна дали ще може да се събуди. Учителката се сви вътре и започна да мисли как да се измъкне, но малко по малко умът й отстъпваше пред клаустрофобията. Опита се да се изправи, но не можа и съвсем се паникьоса. Риташе стените и удряше с юмруци по вратата, докато ръцете й не се разкървавиха, а стените се приближаваха все повече и повече. Накрая не можеше и да седи, затова се сви на кълбо и отчаяна започна да плаче. Така й се искаше да не умира! Имаше толкова много неща, които да постигне. Всичко това се случваше, защото тя не можеше да приеме смъртта на Тони и сега тя, виновната, щеше да умре, смазана в антрето си, без да може да направи нищо, без да може да поправи грешката си. Едва сега разбираше, че човек сам избира кошмарите си. Тя беше създала своя кошмар в изблик на чувство за вина. Ядосана на себе си, Моника замахна да удари стената, но вместо това я разкъса, като хартиен тапет. През дупката се видя истинското анtre и бързо мина през нея. На земята видя странно създание с много дълги зъби и никаква ципа между тях. Тялото на създанието приличаше на косматата изтритвалка за обувки само с едно око, което я гледаше с празен поглед. Учителката беше погнусена, но искаше да разбере какво се е случило. Наведе се и видя, че там, където бяха капнали сълзите й, главата на съществото беше прогорена като от киселина, а там, където учителката бе пробила илюзорната му ципа, кръвта я бе съсурила.

— Клаустрофобия. Много силна малка гад. Нямаш идея колко такива бродят из света на сънищата.

Моника позна гласа и разбра, че всичко бе загубено. Кошмарът ѝ я беше изпреварил. Кошмарът, който толкова време я беше мъчил, сега щеше да донесе края на живота ѝ, както и на целия свят. Тя вдигна поглед и видя пред себе си дебелия тираджия, подпрян на вратата. Обут в маратонки менте и анцуг, той пристъпи към нея. Погледът ѝ се плъзна нагоре до дебелото му шкембе, което се подаваше от мръсната му тениска и стигна до лицето му. Нейното лице. Тираджията се усмихна с нейната усмивка и каза с нейния глас:

— Вече е късно за каквото и да е. Виж през прозореца!

Учителката мълчаливо стана и видя как нещо летеше в небето. Изведнъж започна да се спуска в далечината. Миг преди да се срещне със земята, в главата ѝ прогърмя гласа на Сън:

— Бързо през вратата!

Моника направи няколко крачки, но кошмарът здраво я хвана за ръката.

Ударната вълна от ядрената експлозия запрати и двамата в тронната зала на Сън. Той разбра, че е дошло времето за последния избор. Оттук нататък не можеше да предвиди кой път е начертала Съдбата, но се надяваше да е добър. Надяваше се. Само това му оставаше.

— Е, ето че се събрахме цялата компанийка! — весело каза тираджията с гласа на Моника. — При това гледайте какво си имам тук!

С тези думи той извади от джоба на анцуга си нещо, което наподобяваше ледена висулка. Учителката не разбираше какво се случва. Ако кошмарът искаше да ги убие, вече щеше да го е сторил. Какво можеше да направи тя или останалия без кралство Крал на Сънищата?

— Това, скъпа моя, са твоите сълзи. Сълзите, с които ти ме премахна от света на сънищата и ме освободи. Точно тези сълзи, носещи чистата ти воля, са най-силното оръжие, което може да съществува. — Тираджията се ухили с нейната усмивка и я погледна с нейните очи. — И само ти можеш да го използваш! — извика той и подхвърли висулката на Моника.

Тя я хвана, но не можа да проумее какво се случва. Нима кошмарът току-що ѝ даде инструмента на своето унищожение? Направи няколко крачки към него, когато той каза:

— Разбира се, въпросът е какво ще направиш с това оръжие.

— Как какво? Ще те унищожа, разбира се! — извика Моника. Осъзнаваше, че кошмарът си играе с нея и това я ядосваше, както я ядосваше Сън, който само стоеше отстрани и не казваше нищо. — Какво иска да каже той? — обърна се тя към Сън.

— Иска да каже, че ако го убиеш със сълзите си, той никога няма да е съществувал. Но — продължи Сън, — не той, а аз доведох сънищата в материалния свят и не той, а хората го унищожиха с ядрените си оръжия. Убивайки го, няма да върнеш нашите светове, а след време и това малко измерение, което създадох, ще се разрушат и ние също ще умрем. — Сън забеляза отчаянието на Моника и продължи: — Все пак, има начин да спасиш своя свят.

— Как? — попита с надежда учителката, макар и да знаеше, че отговорът няма да ѝ се хареса.

— Трябва да убиеш мен — простишко каза Сън. — Аз и моят свят няма да сме съществували. — Кошмарът наблюдаваше разговора със задоволство и потриваше мазните си ръце. — Следователно, вашият свят ще продължи да съществува и няма да претърпи разрухата, която го сполетя, а той — Сън посочи към кошмара — той никога няма да е съществувал.

Учудена, Моника се обърна към кошмара и изкрешя в лицето му:

— Защо?! Защо правиш всичко това? В крайна сметка и ти ще изчезнеш!

— Ти си пожела край на сънищата — отвърна тираджията, сякаш това беше повече от ясно. — И ето, помогнах ти да осъществиши желанието си. Без повече сънища. Всъщност, след този момент никой няма да има идея за това какво е сън!

В продължение на няколко минути Моника стоя неподвижно. След това разбра какво трябва да направи. Всички в нейния свят бяха мъртви заради нея и тя трябваше да поправи грешката си. С бавни крачки стигна до Сън и го погледна в очите.

— Съжалявам — промълви тъжно тя.

— Ще се видим пак — отговори ѝ уверено той.

— Не, няма.

Сън се усмихна, а Моника вдигна висулката и я хвани здраво с две ръце. След което я заби в сърцето си. Последното, което видя, беше пищящият изчезващ кошмар и усмивката на Краля на сънищата.

След това в ума на бившата учителка избухна фонтан от образи. Класът ѝ в час по психология с някаква стара, но достолепна госпожа. Баща ѝ и майка ѝ на сватбата на дъщеря си, която Моника никога не беше виждала. Тони, вече с посивяла коса, води сина си на първия учебен ден...

Накрая остана само мрак... Мрак, прошарен с бели точки като звезди на фона на нощното небе...

— Добре дошла в света на това, което никога не е било и никога няма да бъде — приветства я познат глас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.